

veest fergem ja ujuv oli, sai nähtavaks, aga mis lõhkend laewa kerega põhja läinud, seda ei võinud nii õlpsalt fätte saada.

Kestomiko aegal foed minnes, leidis Hindrik kaupmehe veel sängis. Hindrik õrataas teda ülesse ja läks tük aega, enne kui võeras unepaelust peasis. Perenaine oli värskit täimeid festomiko suurukseks küpsetanud, mis kaupmehele väga maitsesid. Tema rääkis fööma laual, kuda temal veel elo aegal pehmema aseme peal nii raheliko und ei ole olnud, kui mineval öösel falamehe körwas sängis, eina kotti peal. Siis rääkisid nemad pikemalt eile õhtosest õnnetusest, kuida üks rõge laene ranna ligidal laewa paljo pakkva västo lõhki löönud, et wesi folme jala förguselt laewa põhja töösund ja pumpamisest hoolimata ruttust ülekat oli võtnud. Pikkemalt rääkis kahetsedes kaupmees, mis paljo kallist wara temal laewaga uffa läinud, siiski ei kahetsenud tema nõnda kautanut wara kui viivitust, mis selle õnnetuse läbi sündinud. "Saafsin mina aga Helsingi linna," ütles tema: "fül sealt autolaevaga siis edasi peaseksin."

Kalamets kostis: "Meilt maa faudo on pil ja maewaline tee Helsingi, aga kui teie kaks penikoormad weike paatiga siit tahate minoga edasi sõuda, siis viin teid ühte kohta, kust õlpsalt woori laewa leiate, mis teid Helsingi viib."

Ciline mere wiletsus seisis veel väga foledast kaupmehhe meeles, sellepärast ei olnud temal imo

weike paadiga merele minna. Siiski, kui tema iljemine ukse eest oma silmaga nägi, kuida tuul waisseks jäänud ja laened merelt kadunud, ja pealegi seda falamehelt kuulis, et nende tee enamiste falda ligidalt läis: vöttis tema tänoga wana mõche pafoniist västo. Wana falamees töötas teda kolme ehk nelja tunniga senna paika wia, kus weskemad kauba laevad alati Helsingi linna edasi tagasi käiwad.

Tund aega iljemine oli falamehe weike paat teekäigi västo walmistatud. Kui kaupmees paati tahtis astuba, tuli joostes üks teine reisija senna, seda eile õhto Hindrik mere äbast peastnud, ja palus alandlikult, et falamees teda faa seltsi vöttaks, sest et temal nii sama ruttoline asi oli Helsingi linna saada, kui kaupmehel.

"Mul on üks kõik," ütles Hindrik: "istego üks ehk kaks paadis, sest minu õppinud läed jõuavad nii sugust tühja foormat kergel kombel edasi sõuda."

"Mina olen" — ütles võeras mees: "muidogi teie võlgnit, sest et eile mind surmast olete peastnud, ja palun teid täna jälle armo pärast seda waetva ette võtta, sest meri ei jätnud mulle suuremat kui need riided, mis mul seljas on, kõik muud asjad langesid laewaga merepõhja."

Hindrik Mäginik palus võerast meest lahelt paati astuba ja wedamise imna pärast mureta ola. "Se on meie kohus, ädalast aidata, ja seal juures ei ole õiglasel riistinimesel ial makso ega palka tarvis."